

РЕШЕНИЕ

№ 6404

гр. София, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 27.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3034** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.27 от Закона за общинската собственост /ЗОБС/.
Образувано е по жалба от М. А. Д. и М. К. Д., и двамата от [населено място] против Заповед за отчуждаване на поземлен имот по реда на глава III от ЗОС №СОА21-РД40-36/13.02.2021 г. на Кмета на СО. Със същата е отчужден собствения на оспорващите ПИ с идентификатор 68134.1007.402 /незастроен/, с площ 511 кв.м, съгласно скица по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-108/13.12.2016 г. на Изпълнителния директор на АГКК, във връзка с реализация на обект: „Изграждане на [улица]в участъка от [улица]до [улица]– поетапно“, съгласно действащ улично-регулационен план на м. „К. вода“ и м. „Ю. парк“ – IV част, утвърден с Решение №45 по Протокол №24/30.03.2001 г. на СОС и Решение №147 по Протокол №40/18.07.2002 г. за поправка на ЯФГ на СОС и м. „Ю. парк“, одобрен със Заповед №209/30.06.1970 г. на Председателя на ИК на СГНС, предвиждащ изграждане на обект, публична общинска собственост и е определена сума на парично обезщетение в размер на 95996,46 лева за ПИ. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт с твърдения, че същият е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон, включително и относно неправилно определен размер на паричното обезщетение. Твърди се, че актът не е мотивиран, както и че административният орган не е изследвал, че върху имота е имало положена трайна настилка – асфалт, както и че имота има ограда, които не са оценени. Излагат се и доводи, че определеното обезщетение за имота не е

равностойно. По подробно изложени съображения се иска отмяна на заповедта, като се измени размерът на определеното парично обезщетение, което да се увеличи и с направените в имота подобрения. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът Кмета на Столична община, чрез процесуалния си представител юрисконсулт И. Ю. изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения относно законосъобразността на оспорения акт и неоснователност на жалбата са изложени в представени писмени бележки.

По делото са събрани писмени и веществени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната преписка. Назначени са и приети две съдебно-оценителна и съдебно-техническа експертизи.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Не се спори по делото, а това се установява и от приложените към административната преписка доказателства, че оспорващите са собственици на имота, който е отчужден, на основание нотариален акт за покупко-продажба №170, том III, дело №493/25.06.2009 г.

С улично-регулационен план на м. „К. вода“ и м. „Ю. парк“ – IV част, утвърден с Решение №45 по Протокол №24/30.03.2001 г. на СОС и Решение №147 по Протокол №40/18.07.2002 г. за поправка на ЯФГ на СОС и м. „Ю. парк“, отчужденият ПИ с идентификатор 68134.1007.402 /незастроен/, с площ 511 кв.м е отреден за обект – публична общинска собственост: реализацията на обект „Изграждане на [улица]в участъка от [улица]до [улица]– поетапно“.

С писмо от 18.09.2020 г., е възложено определяне на равностойно парично обезщетение по реда и условията на чл.22, ал.5 ЗОБС, вр §1 от ДР на ЗОС на лицензиран оценител относно ПИ, засегнати от реализацията на процесния обект, между които и имота на жалбоподателите.

В съответствие с изискването на чл.22, ал.3 ЗОБС е извършена оценка за определяне на размера на равностойното парично обезщетение на недвижимия имот на жалбоподателите, предмет на отчуждаването, възложена с писмо изх. №СОА20-ГД26-8889/18.09.2020 г. на Кмета на Столична община. Оценката на процесния имот е изготвена от независим лицензиран оценител на недвижими имоти [фирма], чрез инж.Л. Г.. Оценката е определена в размер на 95996,46 лева, определена по метода на сравнимите продажби, при избор на аналози, отговарящи на основните критерии по ЗОС, като са използвани конкретно посочени предоставени от Агенция по вписванията две сделки със имоти със сходни характеристики, вписани в Службата по вписвания за периода 18.09.2019 г. – 18.09.2020 г., които отговарят на изискванията на ЗОС за аналог.

С обявление рег. №СОА20-ВК08-16698/22.12.2020 г., Кмета на СО е уведомил собствениците на ПИ, отредени за улица-публична общинска собственост, съгласно действащ улично-регулационен план на м. „К. вода“ и м. „Ю. парк IV ч“, предвиждащ изграждане на обект-публична общинска собственост за предстояща процедура по принудително отчуждаване във връзка с реализацията на обект „Изграждане на [улица]в участъка от [улица]до ул. „Е. С. - поетапно, в която се включва и процесния имот. Обявлението е публикувано в ежедневниците „Труд“, „Днес“ и „24 часа“, както и на интернет страницата на СО. Копие от обявлението е поставено на определеното за това място в сградата на СО, видно от протокол от 29.12.2019 г. Процесната

заповед е издадена на 13.02.2021 г, т.е. не по-рано от един месец след публикуването на обявлението в средствата за масова информация.

Въз основа на определения размер на паричното обезщетение и влезлия в сила ПУП и на основание чл.25, ал.2 ЗОБС Кмета на Столична община е издал оспорената в настоящото производство Заповед №СОА21-РД40-36/13.02.2021 г. с посоченото по-горе съдържание.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета съдебно - техническа и оценителска експертиза (СТОЕ), изготвена от вещото лице А. А., оспорена от жалбоподателите. Вещото лице е установило, че по улично-регулационен план на м. „К. вода“ и м. „Ю. парк“ – IV част, утвърден с Решение №45 по Протокол №24/30.03.2001 г. на СОС и Решение №147 по Протокол №40/18.07.2002 г. за поправка на ЯФГ на СОС и м. „Ю. парк“ процесният имот представлява ПИ с пл. №1469, к.л. 570 и попада в терен, отреден за улична регулация. По КККР, одобрени със Заповед №РД-18-108/13.12.20016 г. имота е нанесен като ПИ с идентификатор 68134.1007.402 /незастроен/, с площ 511 кв.м. Съгласно ОУП на [населено място], приет с Решение №697 по протокол №51/19.11.2009 г. и Решение №960/16.12.2009 г. на МС имота попада изцяло в устройствена зона „Тти“, която е без параметри на застрояване.

Вещото лице е установило, че първият план, който засяга имота е този от 1968 г., съгласно който процесният имот съставлява част от ПИ с пл.№241 и попада в терен с отреждане за улична регулация. Следващия регулационен план е одобрен със Заповед №209/30.06.1970 г. По този план южната част на имота е била предвидена за плавателен канал, а северната е била без отреждане – неурегулиран имот. Според вещото лице по този план процесният имот, който към онзи момент е бил имот с пл.№4, попада в терен за обществено отреждане – плавателен канал. Планът от 1970 г., както и другите планове не са приложен. След като е проследило предназначението на имота по всички предходни планове вещото лице е дало заключение за оценката му. Изследвани са представените сделки с недвижими имоти и е констатирано, че отговарящи на критериите по чл.22, ал.5 – ал.12 и §1 от ДР на ЗОС са 4 акта със сделки за 7 имота, подробно описани в заключението. Вследствие на това е изведен извод, че обезщетението за отчуждения имот е в размер на 74 881,97 лева.

При огледа на място вещото лице е установило, че имота е назастроен, като в същия има асфалтова настилка 48 кв. м, бетонова настилка 463 кв. м и ограда с обща дължина 75 м, стойността на които подобрания е определена на 15264,24 лева.

Вещото лице С. К. по назначената повторна експертиза в отговор на поставените задачи е проследила регулационните характеристики на процесния имот, като е извела идентични с първата СТЕ изводи, а именно, че плановете, предхождащи ПУП, въз основа на който е извършено отчуждаването не са били приложени. Идентични и по двете експертизи са и изводите, произтичащи от ОУП. В заключението е посочено, че преди влизане в сила на ПУП, въз основа на който е извършено отчуждаването предназначението на процесния имот е било за улица.

Вещото лице е изследвало действителното състояние на имота, като е установило, че същият към момента не е застроен, не е бил застроен и се ползва като паркинг. Според вещото лице поне от 2000 г. имота е представлявал заградено дворно място, ползвано за паркинг и носещо доходи на собствениците му. Целият район е попадал в обхвата на урбанизирана територия и е бил ползван за жилищни нужди. Въпреки предвижданията на ОУП за средноетажно застрояване в района, повечето от имотите

в близост до процесния са били застроени с едноетажни или двуетажни сгради за задоволяване на жилищни нужди на собствениците. В тази връзка и независимо от факта, че в процесния имот не е констатирана жилищна сграда, вещото лице счита, че имотът следва да бъде оценяван като попадащ в жилищна зона с нискоетажно застрояване., базирайки се на действителното ползване на всички имоти в района.

В тази връзка вещото лице е изготвило оценка на имота в три варианта. В първите два вариант имота е оценен като попадащ в зона Тти – без параметри на застрояване – така, както е по действащия ОУП. Разликата в двата варианта се състои в това, че по първия не е взета предвид една от сделките, използвани като аналози във втория вариант, а именно тази по нотариален акт за покупко-продажба №17, том С, дело №61141/28.11.2019 г. вещото лице е счело, че тази сделка е фиктивна, тъй като посочената пазарна цена на трите имота, попадащи в отреждане за улици е под данъчната оценка и не е пазарна цена, което е установено от сключена впоследствие сделка за един от имотите, при която заплатената сума е повече от три пъти над цената, посочена в акта. В този вариант стойността на имота е определена на 107508 лева. Във втория вариант с включена сделка по НО №17/2019 г. стойността на имота е определена на 74881,97 лева. В третия вариант, в който като аналози са ползвани сделки за имоти попадащи в зона Жм, съобразно приетия за установен начин на ползване на имота, същият е оценен на 291995,54 лева. Констатираните подобрения в имота са оценени на 12821,64 лева.

Изследваните от вещите лица актове, обективиращи сделки, приети за пазарни аналози, са посочени в табличен вид към експертните.

За установяване на извършените в имота подобрения от оспорващите е представено входирано в СО – район „Т.“ конструктивно становище от 03.09.2009 г. Други доказателства, свързани с претендираното обезщетение за подобрения, касателно годината на извършване и законността им не са представени, въпреки изричните указания на съда в тази насока, дадени при разпределяне на доказателствената тежест с определението за насрочване на делото.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежни страни, адресати на оспорения акт и в предвидения в разпоредбата на чл.27 ЗОБС срок. Видно от съдържащите се в преписката доказателства оспореният акт е връчен на жалбоподателите на 04.03.2021 г. Жалбата е подадена на 17.03.2021 г. За оспорващите, като адресати на акта, е налице правен интерес от оспорването му. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът счита, че Заповед №СОА21-РД40-36/13.02.2021 г. е издадена от компетентен административен орган – Кмета на Столична община, в кръга на правомощията му, съгласно чл.25, ал.2 ЗОБС. Следователно същата не е нищожна.

Спазена е и предвидената в закона форма. Заповедта съдържа реквизитите по чл.25, ал.2 от ЗОБС, включително основанието за отчуждаване, предназначението, видът,

местонахождението, размерът и собственикът на имота, размерът на обезщетението, търговската банка, в която ще бъде внесено обезщетението по сметка на правоимащото лице и за началната дата, от която ще започне изплащането му.

Административното производство се е развило по реда на Глава III от ЗОС. С издаването на оспорената заповед Кмета на Столична община е упражнил правомощието си по чл.25, ал.2 ЗОС да издаде заповед за отчуждаване на недвижим имот във връзка с реализацията на обект – публична общинска собственост съгласно ПУП, одобрен с влязъл в сила административен акт.

Оспорената заповед е издадена в установената писмена форма. Същата е подробно мотивирана, като съобразно разпоредбата на чл.25, ал.2 ЗОБС са посочени основанията за отчуждаване, предназначението, видът, местонахождението, размерът на имота, размерът на обезщетението, търговската банка, в която се внася обезщетението, и датата, след която започва изплащане на обезщетението по сметката на правоимащите. За мотиви на акта следва да се възприемат и доказателствата за всички извършени в хода на административното производство процесуални действия, представляващи част от административната преписка – в случая наличието на ПУП, предвиждащ отчуждаване на реална част от имота на жалбоподателите за изграждане на обект – публична общинска собственост, както и изготвената оценка за размера на обезщетението за отчуждаваната част от имота.

Съдът намира, че в хода на проведеното отчуждително производство не са нарушени предвидените в ЗОБС административнопроизводствени правила. Кмета на общината е възложил определянето на равностойното парично обезщетение за предвидения за отчуждаване имот на оценители, отговарящи на изискванията на Закона за независимите оценители. Размерът на равностойното парично обезщетение е определен не по-рано от три месеца преди издаването на заповедта. Кмета на СО е изпълнил задължението си да публикува обявление, с което уведомява собствениците на имотите за предстоящото отчуждаване и копия от него е изпратил за публикуване на посочените в разпоредбата на чл.25, ал.1 ЗОБС места. Съдържанието на обявлението отговаря на изискванията на чл.25, ал.1 ЗОБС. Заповедта е издадена не по-рано от един месец след публикуване на обявлението. Следователно не са налице основания за отмяна на оспорения акт по чл.146, т.2 и т.3 АПК.

Съгласно чл.21, ал.1 ЗОС имоти - собственост на физически или на юридически лица, могат да бъдат отчуждавани принудително за задоволяване на общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, въз основа на влязъл в сила подробен устройствен план, предвиждащ изграждането на обекти - публична общинска собственост след предварително и равностойно парично обезщетение. При наличието на действащ ПУП, предвиждащ улица през отчуждавания имот, не може да се обсъжда налице ли е възможност за прокарването ѝ без да се засяга имота на жалбоподателя. При действащ ПУП, единствения начин за прокарване на улицата е този, предвиден в него.

Ал.2 на чл.21 ЗОБС уточнява кои точно имоти могат да се отчуждават за изграждането и експлоатацията на обектите по ал.1 от чл. 21 ЗОБС - тези, които се засягат непосредствено от предвиденото строителство или които стават негодни за застрояване или ползване съобразно устройствените, санитарно-хигиенните и противопожарните правила и нормативи и изискванията за сигурност и безопасност. Идеята на законодателя е, че отчуждаване за общински нужди се допуска само ако е налице влязъл в сила и действащ ПУП, който има предвиждане за изграждане на нов

обект публична общинска собственост.

При това положение, съдът обосновава извод, че към датата на възлагане определянето на равностойното парично обезщетение, към датата на уведомяване на засегнатите собственици и към датата на издаване на процесната заповед е била налице основната материалноправна предпоставка на закона, а именно: действащ ПУП, който да предвижда, че имотът на жалбоподателите е предвиден за изграждането и реализирането обект - публична общинска собственост на територията на Столична община.

С оглед изложеното процесната заповед в частта относно отчуждаването се явява законосъобразна.

Съгласно чл.22, ал.5 ЗОБС размерът на равностойното парично обезщетение за имотите, предвидени за отчуждаване се определя съобразно конкретното им предназначение, което са имали преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план по чл.21, ал.1 и въз основа на пазарните цени на имоти със сходни характеристики, намиращи се в близост до отчуждавания имот. Според чл.22, ал.6 ЗОБС конкретното предназначение на поземлени имоти, урегулирани за застрояване с предходен подробен устройствен план, е предназначението им, определено с предходния подробен устройствен план, действал преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план по чл.21, ал.1. Според ал.8 на същия текст размерът на равностойното парично обезщетение по ал. 5 за поземлени имоти, включени в обхвата на урбанизирана територия съобразно действащия общ устройствен план, които не са урегулирани за застрояване с предходен подробен устройствен план, се определя като за имоти без предвидено застрояване и се съобразява с установения траен начин на фактическото им ползване.

В §1, т.1 и т.2 ДР ЗОС е дадена дефиниция кога обезщетението е равностойно, както и дефиниция какво се разбира под пазарни цени на имоти със сходни характеристики - за такива се приемат осреднените цени от всички сделки с имоти, намиращи се в близост до отчуждавания имот, които имат еднакво конкретно или преобладаващо предназначение, притежават еднакъв характер на застрояване със същите или близки показатели на устройство и застрояване и/или установен начин на трайно ползване с отчуждавания имот, за: покупко-продажба, замяна, учредяване на вещни права или прехвърляне на собственост срещу задължение за строителство, ипотека, продажбите чрез търг от държавни и частни съдебни изпълнители, държавните институции и общините, както и други възмездни сделки между физически и/или юридически лица, по които поне една от страните е търговец, сключени в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката и вписани в Службата по вписванията по местонахождението на имота. Ако в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката в Службата по вписванията по местонахождението на имота са вписани повече от двадесет сделки, при определяне на пазарната цена се вземат предвид последните вписани двадесет сделки. За имоти, намиращи се в близост до отчуждавания имот съгласно т.3, б."а" от § 1 ДР на ЗОС се приемат имоти, които се намират в една и съща ценова зона с отчуждавания имот - в урбанизираните територии. От анализа на цитираните разпоредби следва, че за определяне на

„равностойно парично обезщетение“ по реда на чл.22, ал.5 ЗОБС и § 1, т. 1, 2 и 3 от ДР на ЗОБС чрез пазарни аналози, като такива могат да служат само сделки с имоти, отговарящи на следните характеристики: 1. възмездни сделки /покупко-продажба, замяна, учредяване на вещни права или прехвърляне на собственост срещу задължение за строителство, ипотека и др./, като поне една от страните по тях да е търговец; 2. сделките да се отнасят за имоти в близост до отчуждавания, т.е. да попадат в една и съща ценова зона /за урбанизираните територии/; 3. да са сключени в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката и да са вписани в службата по вписванията по местонахождението на имота; 4. имотът, предмет на сделката, да е с устройствен статут и предназначение, съответстващ на този, който има отчуждаваният имот, но преди влизането в сила на ПУП, по който се прави отчуждаването.

Настоящия решаващ състав, приема, че при определяне на оценката на отчуждения имот не е допуснато нарушение на приложимите разпоредби на закона.

Правилно при изготвяне на експертната оценка, въз основа на което е издадена оспорената заповед, за пазарни аналози са използвани сделки в които имотите попадат в зона Тти по ОУП от 2009 г. Доколкото предходните планове не са приложени, то равностойното парично обезщетение за имота при отчуждаването му следва да бъде определено по реда на ал.8 на чл.22 ЗОБС - като за имоти без предвидено застрояване при съобразяване с установения траен начин на фактическото им ползване. В тази връзка съдът приема, че безспорно се доказва, че отчужденият имот е незастроен. Съдът не възприема изводите на вещото лице С. К., че имота се е ползвал като дворно място в район, застроен със жилищни сгради, при което действителното му ползване може да бъде приравнено на зона Жм. Доказателства за начина на трайно ползване на имота, различно от приетото в отчуждителната процедура, преди приемането на плана, не са събрани в хода на съдебното производство. Дори от оспорващите не е наведен довод, че имота е ползван като дворно място. Установяването на начина на трайно ползване на имота, различно от възприетото, е в тежест на оспорващите. Предвид това следва извода, че определянето на паричното обезщетение следва да е като за имоти без предвидено застрояване, попадащи в зона Тти по ОУП, както е и извършена оценката в хода на отчуждителната процедура. В тази връзка правилно вещото лице А. А. по първата експертиза и вещото лице С. К. по повторната експертиза в първите й два варианта са се позовали на чл. 22, ал. 8 от ЗОС, като са изследвали действителния начин на трайно ползване на имота. Доколкото процесният имот е без застрояване и не се е ползвал като застроен имот, същият правилно е оценяван в съответствие с аналози, за които няма предвидено застрояване. Съдът не възприема заключението на вещото лице С. К. в първия му вариант, в който не е взета предвид една от сделките, използвани като аналози във втория вариант, а именно тази по нотариален акт за покупко-продажба №17, том С, дело №61141/28.11.2019 г. доколкото е счело, че тази сделка е фиктивна, тъй като посочената пазарна цена на трите имота, попадащи в отреждане за улици е под данъчната оценка и не е пазарна цена, което е установено от сключена впоследствие сделка за

един от имотите, при която заплатената сума е повече от три пъти над цената, посочена в акта. След като тази сделка отговаря на формалните критерии за използването ѝ като аналог съгласно §1, т.2 от ДР на ЗОБС, съдът намира, че само размерът на договореното плащане не може да е основание за изключването ѝ като такъв. Не съществува законова забрана продажната цена на имот при сделка с такъв да е по-ниска от данъчната му оценка и същата се определя по свободно договаряне между страните. Предвид това съдът приема, че същата е годна за използването ѝ като пазарен аналог в случая. В този смисъл са заключението на вещото лице А. А. и заключението на вещото лице С. К. във втория му вариант, който се възприемат изцяло от съда. Доколкото обаче в същите не е определена стойност на отчуждения имот, по висока от определеното в процесната заповед обезщетение, следва извода, че размерът на равностойното парично обезщетение за отчуждения ПИ е законосъобразно определен и не следва да бъде коригиран, предвид общия принцип на правото да не се влошава положението на жалбоподателя, установен в чл. 271, ал. 1 ГПК, приложим на основание чл. 144 АПК, съобразно който съдът не може да намали определения с оспорваната заповед размер на паричното обезщетение.

Относно претенцията за обезщетяване за подобренията в имота – ограда и положена трайна настилка – асфалт, съдът намира, че правилно същите не са оценявани в хода на административното производство, респективно правилно за същите не е определено обезщетение. Съгласно приложимите норми на чл.22, ал.13 и ал.14 ЗОБС след влизане в сила на подробния устройствен план законните строежи и другите подобрения, извършени от собственика на имота при условията и по реда на чл.49 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), се заплащат с по-малката стойност от стойността на направените разходи и увеличената стойност на имота и не се дължи обезщетение за незаконни строежи в поземления имот - предмет на отчуждаване. Законодателят е предвидил, че ако в подлежащия на отчуждаване имот са извършени подобрения, преди одобряване на ПУП, въз основа на който се извършва отчуждаването, обезщетение са дължи и за тях. От представените по делото доказателства относно оградата може да се направи извод, че същата е изградена през 2009 г., т.е. след одобряване на ПУП. Освен това същите не установяват да е била изпълнена в съответствие с действащите към момента на извършването им строителни правила и нормативи. Съгласно действалите към момента на изграждането ѝ разпоредби на ЗУТ за изпълнението на огради от вида на процесната се изисква Разрешение за строеж, каквото в случая липсва. До този извод се стига предвид разпоредбата на чл.148, ал.1 ЗУТ според която строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон. В чл.151 ЗУТ изчерпателно са изброени случаите, в които разрешение за строеж не се издава, сред които оградата не е. В чл.147 ЗУТ е предвидено, че за посочените строежи не се изисква одобряване на инвестиционни проекти за издаване на разрешение за строеж. В т.7 на ал.1 са посочени оградите, за които с ал.2 на същия текст е предвидено, че за издаване на разрешение за строеж за същите се представя становище на инженер-конструктор с указания за изпълнението им. В случая се установи, че такова становище е изготвено и

представено, но не се установи да е издадено въз основа на него разрешение за строеж. Предвид на това същата не може да бъде квалифицирана като законен строеж и съответно не подлежи на обезщетяване.

Относно трайната настилка в имота – асфалт няма никакви данни относно момента на изграждането ѝ. Предвид това не може да се направи извод, че същата е изградена преди приемането на ПУП, въз основа на който е извършено отчуждаването, следователно не подлежи на обезщетяване.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Предвид разпоредбите на чл.37, ал.1 от Закона за правна помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ на ответника следва да бъде присъдена сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство, осъществено от юрисконсулт.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК1 вр. чл.27, ал.6 ЗОБС, Административен съд - София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Д. и М. К. Д., и двамата от [населено място] против Заповед за отчуждаване на поземлен имот по реда на глава III от ЗОС №СОА21-РД40-36/13.02.2021 г. на Кмета на СО. Със същата е отчужден собствения на оспорващите ПИ с идентификатор 68134.1007.402 /незастроен/, с площ 511 кв.м, съгласно скица по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-108/13.12.2016 г. на Изпълнителния директор на АГКК, във връзка с реализация на обект: „Изграждане на [улица]в участъка от [улица]до [улица]– поетапно“, съгласно действащ улично-регулационен план на м. „К. вода“ и м. „Ю. парк“ – IV част, утвърден с Решение №45 по Протокол №24/30.03.2001 г. на СОС и Решение №147 по Протокол №40/18.07.2002 г. за поправка на ЯФГ на СОС и м. „Ю. парк“, одобрен със Заповед №209/30.06.1970 г. на Председателя на ИК на СГНС, предвиждащ изграждане на обект, публична общинска собственост и е определена сума на парично обезщетение в размер на 95996,46 лева за ПИ.

ОСЪЖДА М. А. Д. и М. К. Д., и двамата от [населено място] да заплатят на Столична община сумата 100 (сто) лева разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.27, ал.6 ЗОБС.

СЪДИЯ: